ΕΤΟΣ ΙΑ. Ἐν ΑΘΗΝΑΙΣ τῇ 26 ΟΚΤΩΒΡΙΟΥ 1897 Αριθ. 505

Ἐφημερὶς τῶν Κυριῶν

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ

ΣΥΝΤΑΣΣΟΜΕΝΗ ΥΠΟ ΚΥΡΙΩΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΡΙΑ
ΚΑΛΛΙΡΡΟΗ ΠΑΡΡΕΝ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ
ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ
Διὰ τὸ Ἐσωτερικὸν Δρ. 5
Διὰ τὸ Ἐξωτερικὸν φ.χ. 8

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΔΙΕΥΘΥΝΣΕΩΣ
11 Ὁδὸς Μουσῶν 11
Ἀπέναντι Νέας Ἐφημερίδος

Γραφεῖον ἀνοικτὸν καθ' ἑκάστην ἀπὸ 10—12 π. μ.

Πᾶσα παρατήρησις ἐπὶ τῆς ἀποστολῆς τοῦ φύλλου γίνεται δεκτὴ μόνον ἐντὸς ΟΚΤΩ ἡμερῶν.

Συνδρομηταὶ ἐγγράφονται εἰς τὸ Γραφεῖον τῆς
Ἐφημερίδος τῶν Κυριῶν
καὶ παρὰ τοῖς Βιβλιοπωλείοις Βίλμπεργ καὶ «Ἑστίας»

Ἐν τῷ Ἐξωτερικῷ δὲ παρ' ἅπασι τοῖς ἀντιπροσώποις ἡμῶν.

Σώματα πλήρη τοῦ α', β', γ', δ', ε', καὶ ς' ἔτους εὑρίσκονται παρ' ἡμῖν καὶ παρ' ἅπασι τοῖς ἀντιπροσώποις ἡμῶν.

Διὰ τὰ ἀνυπόγραφα ἄρθρα εὐθύνεται ἡ συντάκτις αὐτῶν Κυρία ΚΑΛΛΙΡΡΟΗ ΠΑΡΡΕΝ

Τὰ πεμπόμενα ἡμῖν χειρόγραφα δημοσιευόμενα ἢ μὴ δὲν ἐπιστρέφονται. — Ἀνυπόγραφα καὶ μὴ δηλοῦντα τὴν διαμονὴν τῆς ἀποστελλούσης δὲν εἶναι δεκτά. — Πᾶσα ἀγγελία ἀφορῶσα εἰς τὰς Κυρίας γίνεται δεκτή.

Αἱ μεταβάλλουσαι διεύθυνσιν ὀφείλουσι ν' ἀποστέλλωσι γραμματόσημον 50 λεπτῶν πρὸς ἐκτύπωσιν νέας ταινίας.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Καθημεριναὶ ἐντυπώσεις. Καὶ οἱ ἄνδρες κατὰ τῆς πολυτελείας.— Οἱ ξένοι περὶ Ἀθηνῶν καὶ Ἀτθίδων. — Ὁ Κορρέγιος καὶ τὸ ἔργον του (κατὰ τὸ Γαλλικὸν τῆς Μαργαρίτας Ἀλβάνα Μηνιάτη). Εἰς τὸν ἀτυχῆ Πρινάρην (ὑπὸ κ. Φλωρεντίας Φουντουκλῆ). — Ὁ ποταμὸς τῶν ἐρωτευμένων (ὑπὸ δος Μαρίκας Φιλιππίδου). — Ὁ χειμὼν τῆς ζωῆς. Οἱ γέροντες (ὑπὸ κ. Μαρίας Μονέν, ἰατροῦ).—Γνῶμαι κυριῶν περὶ ἀβρότητος τῶν ἀνδρῶν. (ὑπὸ κ. Ἑλένης Νικολάκη).—Ποικίλα Ἀλληλογραφία.—Συμβουλαί.—Συνταγαί. — Εἰδοποιήσεις. Ἐπιφυλλίς.

ΚΑΘΗΜΕΡΙΝΑΙ ΕΝΤΥΠΩΣΕΙΣ

Καλή μου φίλη,

Ἡ ἐπιστολή σου μὲ ἔκαμε νὰ μειδιάσω. Πάντοτε τῶν ἄκρων. Μέχρι πρὸ ὀλίγου ἀκόμη εὕρισκες ὅτι ὅλος ὁ πλοῦτος καὶ ἡ πολυτέλεια τῆς δημιουργίας ἐγένετο διὰ νὰ χρησιμεύῃ ὡς πλαίσιον εἰς τὴν γυναῖκα, διὰ νὰ στολίζῃ τὸ κάλλος της, διὰ νὰ καθιστᾷ τὴν ζωήν της εὐμαρεστέραν καὶ εὐκολωτέραν. Τώρα εὑρίσκεις ὅτι ὄχι πολυτέλεια δὲν ἐπιτρέπεται πλέον εἰς ἡμᾶς τὰς Ἑλληνίδας, ἀλλ' ὅτι μόνον εἷς σάκκος ἄσχημος μᾶς ἀρκεῖ διὰ νὰ προφυλάξωμεν τὸ σῶμά μας ἀπὸ τὰς ἀτμοσφαιρικὰς ἐπιδράσεις. Φαντάζομαι τὰς ὁδοὺς καὶ τὰς πλατείας μας τί ὡραίαν ἐντύπωσιν ποῦ θὰ κάμνουν μὲ τὰς γυναῖκας, δίκην σουδαρίων, τυλιγμένας εἰς σάκκους καὶ περιπλανωμένας εἰς αὐτὰς καὶ γελῶ, φίλη μου, γελῶ, ὅσον καὶ ἂν δὲν ἔχω διάθεσιν διὰ γέλωτας.

Ὑπάρχουν τόσοι ἄλλοι τρόποι κατάλληλοι δι' ἐκδήλωσιν τῆς λύπης μας, ὥστε νομίζω ὅτι εἶναι περιττὸν πρὸς τὰς ἄλλας μας συμφορὰς νὰ γείνωμεν καὶ γελοῖαι. Καταλαμβάνω ἄλλως ὅτι αὐτὸ ἐλέχθη ὄχι σοβαρῶς καὶ ὅτι ἠθέλησες διὰ τούτου νὰ μοῦ ἀποδείξῃς πόσον πόνον καὶ ἀπογοήτευσιν αἰσθάνεται ἡ ψυχή σου διὰ τὰς δυστυχίας μας καὶ πόσον ἀντίκειται εἰς πᾶσαν λογικὴν νὰ γίνεται κἂν λόγος περὶ πιθανότητος πολυτελῶν προθέσεων τῶν Ἑλληνίδων.

Ἀλλ' εἶναι ἄρά γε δίκαιον νὰ ἀποδίδεται εἰς τὰς γυναῖκας πᾶσα περὶ πολυτελείας μομφή, νὰ ἀπαιτῶμεν ἀπὸ τὰς γυναῖκας νὰ τυλιχθοῦν μὲ σάκκους πρὸς περιστολὴν τῶν δαπανῶν, ὅταν οἱ ἄνδρες, οἱ παρέχοντες τὰ μέσα τῆς πολυτελείας, οἱ χορηγοὶ τοῦ χρήματος, φαίνονται ἐπιδοκιμάζοντες τὴν πολυτέλειαν, ἀφοῦ τόσον γενναίαν παρέχουν τὴν ὑλικὴν ὑποστήριξίν των εἰς ἐπικράτησιν αὐτῆς ;

Καὶ θὰ πιστεύσῃς σύ ὅτι, μεθ' ὅλην τὴν ἐλλιπῆ καὶ ἀτελῆ μαεμόρφωσιν, ὅλαι ἡμεῖς ἐδῶ θὰ ἤμεθα αἱ οἰκονομικώτεραι γυναῖκες τοῦ κόσμου, ἐὰν τὸ παράδειγμα μᾶς ἐδίδετο ἀπὸ τοὺς ἄνδρας μας, ἐὰν αὐτοὶ ἦταν προνοητικώτεροί μας, ἐὰν δὲν ἐσπατάλων εἰς ὅσα δὲν πρέπει, ἐπιφυλασσόμενοι πάντοτε τὸ δικαίωμα νὰ μᾶς καθιστοῦν πάντοτε ὑπαιτίους παντὸς κακοῦ; Θὰ πιστεύσῃς ὅτι εὑρέθησαν ἄνδρες σοβαροὶ μάλιστα καὶ θεωρούμενοι μεταξὺ τῶν μᾶλλον ἀνεπτυγμένων, οἱ ὁποῖοι συνεζήτουν μαζῆ μου, ἐὰν πρέπῃ ἢ ὄχι νὰ δοθῇ εἰς τὰς γυναῖκας πρακτικωτέρα ἀγωγή, ἐὰν πρέπει αἱ κυρίαι καὶ αἱ νεάνιδες νὰ μάθουν νὰ μαγειρεύουν καὶ νὰ κόπτουν καὶ νὰ ράπτουν, ὅπως ὁδηγοῦν τὰς μαγειρίσσας καὶ τὰς ραπτρίας των, ἢ ράπτωνται μόναι των, ὅταν δὲν ἔχουν τὰ μέσα, φοβούμενοι, λέγει, μὴ τύχῃ καὶ αἱ μαγείρισσαι δὲν εὑρίσκουν τότε ἐργασίαν ἀρκετήν.

Μάλιστα, φίλη μου, ἰδοὺ τί φρονοῦν· ἰδοὺ πῶς σκέπτονται οἱ ἄνδρες μας. Ὄχι βεβαίως ὅλοι, δόξα τῷ θεῷ· ἀλλὰ ἐξ ἐκείνων, οἱ ὁποῖοι ἀκριβῶς ὤφειλον νὰ φωτίζουν καὶ τοὺς ἄλλους, ἐξ ἐκείνων τῶν τάξεων προέρχονται πάντοτε ὅλαι μας αἱ δυστυχίαι.

Θὰ ὑποθέσῃς βέβαια καὶ σύ, ἀναγινώσκουσα τὰς γραμμὰς αὐτάς, ὅτι αἱ ἐργατιναὶ γυναῖκες εἶναι καὶ ἐδῶ κατὰ τρομακτικὴν δυσαναλογίαν περισσότεραι τῆς ὑπαρχούσης ἐργασίας, ὅτι αἱ ὑπηρέτριαι καὶ αἱ μαγείρισσαι ἀποθνήσκουν τῆς πείνης

καὶ ὅτι μὲ πέντε ἢ δέκα δρ. τὸν μῆνα, ὡς συνέβαινε ἐπὶ τῆς ἐποχῆς. καθ' ἣν αἱ μάμμαι μας εἰργάζοντο, ἔχει τις ὑπηρέτριαν, ἐκτελοῦσαν πάσας τὰς οἰκιακὰς ἐργασίας. Λοιπὸν ἄκουσε καὶ κρίνε. Ἔχομεν ἐδῶ ἓν Ἄσυλον, εἰς τὸ ὁποῖον παρέχεται προστασία εἰς τὰς ὑπηρετρίας καὶ διὰ τοῦ ὁποίου τοποθετοῦνται αὗται εἰς καλὰς οἰκογενείας. Θὰ πιστεύσῃς ὅτι ἐπὶ ἑκατὸν οἰκιῶν, ἐν αἷς ζητοῦνται ὑπηρέτριαι, παρουσιάζονται δέκα μόνον τοιαῦται, καὶ αὐταί, κατὰ τὸ πολύ, ἀτελέστατα κατηρτισμέναι καὶ ἀξιοῦσαι κατ' ἐλάχιστον ὅρον μισθοδοσίαν, κυμαινομένην ἀπὸ δραχ. τριάκοντα ἕως τεσσαράκοντα πέντε κατὰ μῆνα ;

Ἐὰν ἀφήσωμεν ἤδη τὰς ὑπηρετρίας καὶ ἔλθωμεν εἰς τὰς ραπτρίας, ἀρκεῖ νὰ ρίψῃ τις ἐν βλέμμα εἰς τὰ γνωστὰ καὶ ἄγνωστα ἐργοστάσια τῶν Ἀθηνῶν ἢ νὰ δώσῃ ἐν φόρεμα κατὰ τὴν ἐποχὴν αὐτὴν, ἵνα ἐννοήσῃ πόση ἔλλειψις ἐργατικῶν χειρῶν ὑπάρχει καὶ πόσον ἐξέλιπεν ἀπὸ τὰς ἑλληνικὰς οἰκογενείας ἡ ἕξις τῆς χρήσεως τῆς βελόνης καὶ διὰ τὰ ἁπλούστερα καὶ εὐκολώτερα ἀκόμη πράγματα. Ἀρκεῖ νὰ θελήσῃ νὰ προσλάβῃ τις κατ' οἶκον ράπτριαν ἐπὶ ἡμερομισθίῳ, ἵνα ἐννοήσῃ πόσον ὀλίγαι εἶναι αἱ πραγματικῶς γινώσκουσαι τὸ ἔργον των καὶ πόσον μέγα ρουσφέτι καὶ κατόρθωμα θεωρεῖται ἡ ἀπόκτησις μιᾶς τοιαύτης διὰ δύο ἢ τρεῖς ἡμέρας καθ' ὅλην τὴν περίοδον.

Οἱ ἄνδρες μας λοιπόν, τῶν ὁποίων τὸ βαλάντιον βαρύνει ἡ κατάστασις αὕτη, οἱ ἄνδρες μας, οἱ ὁποῖοι ὑφίστανται τὰς συνεπείας τῆς ἀτελεστάτης ὑπηρεσίας τοῦ οἴκου· οἱ ὁποῖοι ἀνὰ πᾶσαν στιγμὴν γίνονται νευρικοὶ καὶ δύσθυμοι, διότι βλέπουν ὅτι τὸ ἰσοζύγιόν των δὲν ἐπιτυγχάνεται ποτε, οἱ ἄνδρες ἐνεθουσιάσθηταν πρῶτοι διὰ τὴν εἰς τὰς γυναῖκας σήμερον παρεχομένην διὰ τῆς Οἰκοκυρικῆς καὶ Ἐπαγγελματικῆς σχολῆς μόρφωσιν καὶ ἀνέπνευσαν ἐλευθέρως, διότι ἐπὶ τέλους τὸ μαρτύριον τῆς κακῆς ὑπηρεσίας θὰ ἐλαττωθῇ, καὶ οἱ στόμαχοι καὶ τὰ βαλάντιά των ὀλιγώτερον θὰ ὑποφέρουν ἐκ τῆς καταστάσεως ταύτης.

Ἀλλ' ἄνδρες ἐπίσης, ἔστω εἰς ἢ δύο μόνον καὶ αὐτοὶ ἐκ τῶν σοφῶν δυστυχῶς, εὑρέθησαν νὰ ἀνησυχήσουν, μὴ τύχῃ καὶ ἀφ' ἧς στιγμῆς αἱ γυναῖκες μάθουν τὶ στοιχίζει ἓν φαγητὸν ἢ ἓν γλύκισμα καὶ συνειθίσουν νὰ τὸ κάμνουν μόναι των ἢ ἐπισκέπτωνται συχνότερα τὸ μαγειρεῖον καὶ λειτουργῇ τοῦτο ὑπὸ τὴν ἐπίβλεψίν των, μὴ τύχῃ καὶ ἐλαττωθοῦν τὰ συμφέροντα τοῦ ὑπηρετικοῦ προσωπικοῦ καὶ αἱ καταχρήσεις ἐλαττωθοῦν.

Ἰδοὺ διατί σοῦ λέγω, φίλη μου, ὅτι ἐὰν αἱ γυναῖκες ἐγείναμεν σπάταλοι ἠθικοὶ ὑπεύθυνοι τῆς καταστάσεως αὐτῆς εἶναι οἱ ἄνδρες, οἱ ὁποῖοι ἀμέσως ἢ ἐμμέσως μᾶς ἐνθαρρύνουν καὶ ὑποστηρίζουν εἰς τὸν κατήφορον αὐτόν, οἱ ὁποῖοι καὶ ὅταν ἀποφασίσωμεν ἡμεῖς νὰ πράξωμεν ὅ,τι εἶναι ἀνθρωπίνως δυνατόν, ὅπως μεταβάλωμεν συνηθείας καὶ συντελέσωμεν εἰς βελτίωσιν τῆς οἰκονομικῆς καταστάσεως τοῦ οἴκου, εὑρίσκουν τρόπον νὰ μεμψιμοιροῦν, ἴσως δὲ καὶ νὰ παρεμποδίζουν τὸ ἔργον μας.

Οἱ ἄνδρες κατὰ τῆς πολυτελείας

Ἐὰν λοιπὸν οἱ ἄνδρες, οἱ ὁποῖοι ὤφειλον νὰ αἰσθανθοῦν περισσότερον ἀπὸ ἡμᾶς τὴν ἐθνικήν μας συμφοράν, δὲν ἐννοήσουν τὴν ἀνάγκην τῆς καταπολεμήσεως τῆς πολυτελείας, ἐὰν αὐτοὶ δὲν τροποποιήσουν τὸν προϋπολογισμὸν τῶν ἰδίων οἴκων· ἐὰν ἐν συσκέψει καὶ συνεργασίᾳ μετὰ τῶν γυναικῶν δὲν περιορίσουν τὰ ἔξοδα των εἰς τὰ ἀπολύτως ἀναγκαῖα, ἐὰν διὰ τοῦ ἰδίου παραδείγματος δὲν ἐπιβάλλουν τὴν ἁπλότητα καὶ τὴν ἐγκράτειαν· ἐὰν δὲν ἀντιληφθοῦν ὅτι ἡ πολυτέλεια δὲν ἔγκειται μόνον εἰς τὸ φόρεμα τῆς κυρίας, ἀλλὰ καὶ εἰς τὰ ἔξοδα τῆς τροφῆς, καὶ εἰς τὰ ἔξοδα τοῦ ὑπηρετικοῦ προσωπικοῦ καὶ εἰς τὰ τῆς ἐκπαιδεύσεως καὶ μορφώσεως τῶν τέκνων καὶ εἰς τὰ τῆς λέσχης καὶ τοῦ ζαχαροπλαστείου καὶ καφενείου, τότε ἡ ἰδέα μόνον τῆς καταπολεμήσεως τῆς πολυτελείας ἀποτελεῖ οὐτοπίαν καὶ ὅλα ὅσα ἐλέχθησαν καὶ ἐγράφησαν ἐπὶ τοῦ θέματος τούτου εἶναι λόγια καὶ πάλιν λόγια, ἀπὸ τὰ συνειθισμένα μας τὰ μεγάλα λόγια, τὰ ὁποῖα ἔχουν ὡς ἀποτέλεσμα ἓν μέγα μηδενικόν.

Ἀλλ' ἐγὼ δὲν θέλω νὰ ἀπελπισθῶ. Ἔχομεν εὐτυχῶς ἀνθρώπους πολλούς, νοήμονας καὶ λογικοὺς εἰς τὸν τόπον μας, οἱ ὁποῖοι τώρα, εἶδαν τὰ ὀλέθρια ἀποτελέσματα τῆς τόσον ὀλίγον πρακτικῆς ἀνατροφῆς, ἣν ἔδιδον εἰς τὰ παιδιά των καὶ τῆς τόσον ὀλίγον ἑλληνικῆς καὶ ἐθνικῆς μορφώσεως, μὲ τὴν ὁποίαν τὰ ἐφωδίαζον αἱ ξέναι γκουβερνάνται καὶ τὰ παπαγαλίσματα τῶν ξένων συνηθειῶν καὶ παραδόσεων, οἱ ὁποῖοι ἐπλήρωσαν τοὺς παραλόγους αὐτοὺς νεωτερισμοὺς μὲ τοιαύτην ἐθνικὴν ἧττα καὶ ἐθνικὸν ἐξευτελισμόν. Ὅλοι αὐτοὶ ἀναμφιβόλως θὰ ἀλλάξουν καὶ τρόπον σκέψεων καὶ τρόπον ἀνατροφῆς καὶ τρόπον βίου ἐν γένει, καὶ τῶν τοιούτων τὸ καλὸν παράδειγμα θὰ ἀκολουθήσουν ἀναντιρρήτως καὶ οἱ ἄλλοι· εἰς τρόπον ὥστε βαθμηδὸν καὶ κατ' ὀλίγον θὰ ἐπέλθῃ ἡ τόσον ἐπείγουσα καὶ ἀναγκαία κοινωνικὴ ἀναζώπωσις, δι' ἧς καὶ ἡ πολυτέλεια θὰ παταχθῇ καὶ ἡ ἀνατροφὴ θὰ βελτιωθῇ καὶ ὁ ἑλληνικὸς οἶκος θὰ ὀρθοποδήσῃ καὶ τὸ ἔθνος νέας θὰ ἀντλήσῃ δυνάμεις καὶ εἰς νέους ὁρίζοντας ἐθνικοῦ βίου θὰ ἀναχθῇ.

ΕΝΤΥΠΩΣΕΙΣ ΘΕΡΟΥΣ ΑΘΗΝΑΪΚΟΥ

Ὑπὸ τὸν ἄνω τίτλον ὁ διαπρεπὴς Γάλλος συγγραφεὺς κ. Jacques Daurelle, ὁ ἐπισκεφθεὶς τὰς Ἀθήνας κατὰ τὸν παρελθόντα Αὔγουστον καὶ μαγευθεὶς ἀπὸ τὸν ὡραῖον οὐρανόν των καὶ τὴν μαγικὴν φύσιν, ἐδημοσίευσεν εἰς τὴν «Revue Bleue» περιγραφὴν τῶν ἐξ Ἀθηνῶν ἐντυπώσεών του, ἐξ ὧν παραλαμβάνομεν ὡραίας τινὰς περικοπάς :

« . . . Καὶ ὅμως πρέπει νὰ ἐπισκεφθῇ τὴν χώραν ταύτην κατὰ τοὺς θερμοὺς τοῦ θέρους καύσωνας ὁ ἐπιθυμῶν νὰ ἀντιληφθῇ τὴν τοπικήν, οὕτως εἰπεῖν, φυσιογνωμίαν της. Διότι, χάρις εἰς τὸ ἄπλετον καὶ ἀνεξάντλητον φῶς, καὶ αἱ ἐλάχισται τῶν τοπίων λεπτομέρειαι διαγράφονται σαφῶς καὶ ὡρισμένως εἰς θαυμασίας γεωμετρικὰς γραμμάς. Καὶ ὅταν ὁ ἥλιος ἐξαφανισθῇ καὶ ὅταν τὸ λυκόφως τὸν διαδεχθῇ καὶ ὅταν ἡ σελήνη λούσῃ τὸ σύμπαν μὲ τὴν γαλακτόχρουν διαύγειάν της, αἱ γραμμαὶ αὗται μένουν. Μόνον ὁ χρωματισμὸς τῶν πραγμάτων ἀλλάσσει. Ἀλλὰ τί θαυμάσιος χρωματισμός! καὶ πῶς ἐξηγεῖ ἀμέσως τὴν τέχνην τῆς Ἀρχαίας Ἑλλάδος εἰς τὸ ἄψογον καὶ ἁπλοῦν κάλλος της.

Τρεῖς ἀπόψεις ἐκ τῆς Ἀκροπόλεως κατὰ τρεῖς διαφόρους ὥρας μένουν ἐκ τῶν ποικίλων ἐντυπώσεων ἀνεξάλειπτοι εἰς τὴν μνήμην : ἡ κατὰ τὴν μεσημβρίαν, κατὰ τὴν ἕκτην τῆς

ἑσπέρας καὶ κατὰ τὸ μεσονύκτιον πανσελήνου νυκτός Τὴν μεσημβρίαν τὸ σύμπαν εἶναι λευκόν. Ἀπαιτεῖται μάλιστα νὰ παρέλθουν στιγμαί τινες μέχρις οὗ οἱ ὀφθαλμοὶ ἐξοικειωθοῦν νὰ διακρίνουν τὰς πολλαπλᾶς καὶ ποικίλας ἀποχρώσεις τοῦ λευκοῦ τούτου. Ὁ Παρθενών, τὰ Προπύλαια, τὸ Ἐρέχθειον, τὰ ἐγκατεσπαρμένα ἐπὶ τοῦ ἐδάφους ἐρείπια εἶναι πάλλευκα ὡς χιών. Ἐὰν στραφῇ τις πρὸς τὸ δυτικὸν μέρος τῆς Ἐλευσῖνος, ἡ πόλις ἐξαπλοῦται ὡς μωσαϊκὸν μὲ λευκὸν fond, διάστικτον ἀπὸ ἐρυθρὰ καὶ ὑπορρόδινα σημεῖα. Ἡ πεδιὰς πρὸς τὸ Φάληρον καὶ τὸν Πειραιᾶ εἶναι ὡς ἐκ χάλυβος, ἐνῶ μακρύτερα ὀλίγον ἡ θάλασσα κινεῖ μαλακὰ τὴν ἀργυρᾶν ὀθόνην της, πέραν τῆς ὁποίας διαγράφονται εἰς ἀργυροκύανον χρῶμα αἱ νῆσοι τῆς Αἰγίνης καὶ τῆς Σαλαμῖνος. Ἐντεῦθεν πρὸς τὰ δεξιὰ ὁ Πάρνης, τὸ Πεντελικὸν καὶ ὁ Ὑμηττὸς φέρουν ἐσθῆτα φαιόλευκον. Τόσον δὲ διαυγὴς εἶναι ἡ ἀτμόσφαιρα, ὥστε τὰ πλέον ἀπομεμακρυσμένα σημεῖα νομίζει τις ὅτι δύναται νὰ ῥθάσῃ, μόνον ἐὰν ἐκτείνῃ τὴν χεῖρα.

Ἡ ἐντύπωσις, ἣν προξενεῖ τὸ τοπίον τοῦτο συνοψίζεται εἰς χαρὰν ζωῆς εὐγενῆ καὶ ἔνδοξον.

Τὴν ἑσπέραν ὀλίγον πρὶν ἢ ὁ ἥλιος κατέλθῃ ὄπισθεν τῆς Σαλαμῖνος, εὑρισκόμεθα εἰς φαντασμογορικὴν διακόσμησιν. Πόλις, βουνά, οἰκίαι, μνημεῖα, περιβάλλονται ἀπὸ τὴν λάμψιν παλαιοῦ ἐλαφροντόδοντος. Ἔπειτα αἴφνης ὁ Ὑμηττὸς καλύπτεται μὲ ἰόχρουν καὶ ἰοκύανον μέταξαν, ἐνῶ ἐδῶ καὶ ἐκεῖ, πλησίον ἢ μακράν, εἰς τὴν πόλιν ἢ εἰς τὴν πεδιάδα ἢ πρὸς τὴν θάλασσαν μυρίαι ἀποχρώσεις διαδέχονται ἡ μία τὴν ἄλλην, ταχεῖαι, ἀσύλληπτοι, ἀλλὰ μαγικαί, γοητευτικαί, ἐνῶ ὁ ἥλιος ἐκπνέει ἐν τῇ πομπώδει καὶ ἐναλλασσομένων χρωμάτων πορφύρᾳ του.

Ὅταν ὁ πλοῦτος αὐτὸς σκορπισθῇ, τότε διατηροῦν τὸ ἐλεφάντινον χρῶμα των ὁ Πάρθενὼν καὶ τὰ Προπύλαια καὶ καταλαμβάνεται ἡ ψυχὴ ὑπὸ τρυφερᾶς μελαγχολίας.

Ἀπὸ τῆς δεκάτης μέχρι τοῦ μεσονυκτίου ἔχετε ἀπὸ τῆς κορυφῆς τῆς Ἀκροπόλεως τοπίον ἄλλο, ἐὰν ἡ σελήνη λούῃ τὸ πᾶν μὲ τὴν ὑγρὰν λάμψιν της. Στρέψατε ταχέως παντοῦ τὸ βλέμμα. Αἱ Ἀθῆναι παρουσιάζονται ὡς ἀπέραντον ἄνδηρον, διαστιζόμενον ἀπὸ ἄστρα κίτρινα. Ἡ θάλασσα εἶναι πεδιὰς ἀπὸ σεντέφι. Τὰ βουνὰ σκοτεινοκύανα ἀναπαύονται ὡς πιστοὶ φύλακες τῆς Ἀττικῆς. Ἐὰν στρέψητε τὸ βλέμμα πρὸς τὰ ἐρείπια τῆς Ἀκροπόλεως, εὑρίσκεσθε εἰς ἀληθῆ πόλιν νεκρῶν. Πᾶς λίθος εἶναι τάφος· ἡ πτέρυξ τῶν Καρυατίδων, τὸ Προπύλαιον, καὶ ὁ Παρθενὼν αὐτὸς εἶναι μνημεῖα νεκρῶν. Ἀλλ' ὅλα αὐτὰ δὲν φαίνονται ὑπαρκτά, πραγματικά, ἀλλ' εὔθραυστα καὶ λεπτὰ ὡς ἐκ χιόνος. Σχεδὸν αἴσθημα φόβου σᾶς καταλαμβάνει ἐκεῖ.

Αἴφνης ἀναμιμνήσκεσθε ὅτι οἱ λίθοι αὐτοὶ εἶναι γιγάντειοι μαρμάρινοι ὄγκοι, τοὺς ὁποίους τρεῖς ἄνδρες μόλις θὰ ἠδύναντο νὰ ἐναγκαλισθοῦν, ὅτι οἱ ὄγκοι αὐτοί, γλυμμένοι μὲ ἀπαράμιλλον τέχνην καὶ διατεθειμένοι κατὰ τοὺς γεωμετρικοὺς νόμους, ἀποτελοῦσι τὸ ἀκμαιότερον καὶ καλαισθητικώτερον μνημεῖον, τὸ ὁποῖον ἱδρύθη ποτὲ εἰς τὸν κόσμον ὅλον καὶ διανοεῖσθε αἴφνης πόση ἐνεργητικότης ἀπῃτεῖτο κατὰ τοὺς χρόνους ἐκείνους, καθ' οὓς αἱ μηχαναὶ καὶ ὁ ἀτμὸς ἦσαν ἄγνωστα πράγματα διὰ νὰ ἀναβιβασθοῦν οἱ κολοσσιαῖοι αὐτοὶ ὀγκόλιθοι εἰς τὴν κορυφὴν τοῦ βράχου ἐκείνου, πόση ὑπομονὴ καὶ καλαισθησία διὰ νὰ ἐπεξεργασθοῦν μετὰ τόσης λεπτότητος, πόσον μεγάλη ἀντίληψις κάλλους, ἵνα οἰκοδομηθῇ ἐν σύνολον τόσον τέλειον! Καὶ γεννᾶται ἀκατανίκητος θαυμασμὸς διὰ τὸν μικρὸν αὐτὸν λαόν, ὅστις ἀφῆκε τοιοῦτον ἔργον ὡς ἔνδειξιν τῆς εὐσεβείας του, ὡς μνημεῖον τῆς μεγαλοφυΐας του, καὶ ὡς τεκμήριον τῆς ἐνεργητικότητος καὶ τῆς θελήσεώς του.

. . . . . .

Αἱ Ἀθηναῖαι γυναῖκες ὅλαι εἶναι καλαίσθητοι. Πλούσιαι καὶ πτωχαὶ ὅλαι εἰξεύρουν νὰ στολίζωνται· σχεδὸν ὅλαι εἶναι εὔμορφοι· μαλλιὰ μαῦρα καὶ πυκνά, μάτια λαμποκοποῦντα ὡς χάνδρες, δόντια λευκά, στόματα ὅλα ζωή, θώρακες καλοσχηματισμένοι, γόμφοι πλαστικοὶ καὶ μέση λεπτή, ἰδοὺ ἡ Ἀθηναία. Ὅλαι περιπατοῦν μὲ χαριτωμένην τινὰ μεγαλοπρέπειαν, ὡς ἐὰν ἐνθυμοῦντο τὰς ἀρχαίας θεὰς τῆς χώρας των. Εἶναι εὐφυεῖς καὶ λεπταί. Αἱ πλεῖσται φέρουν ἀρχαῖα ὀνόματα, Πηνελόπη, Σαπφώ, Μελπωμένη, Ναυσικάα. . . .

. . . . . .

Ἐπανελθὼν εἰς Γαλλίαν πόσους δὲν ἤκουσα νὰ ἐπαναλαμβάνουν ὅτι ὁ Ἑλληνισμὸς ἀπέθανεν, ὅτι ἡ Ἑλλὰς ἐχάθη καὶ ὅτι εἶναι καιρὸς νὰ στρέψωμεν τὴν προσοχήν μας ἀλλαχοῦ.

Βεβαίως ὁ ἑλληνοτουρκικὸς πόλεμος ὑπῆρξε καταστρεπτικὸς διὰ τὴν Ἑλλάδα. Βεβαίως σοβαρὰ λάθη διεπράχθησαν. Ἀλλ' ἐὰν μᾶς ἐπιτρέπεται νὰ ἐπικρίνωμεν τοὺς Ἕλληνας, εἶναι ἀπαράιτητον νὰ μὴ λησμονῶμεν δύο οὐσιωδέστατα πράγματα. Πρῶτον τὸ καταφανέστατον ἀποτέλεσμα τῆς εὐρωπαικῆς ὁμοφωνίας εἶναι ἡ ἀπότομος καὶ ἐπαισθητὴ ἀνάπτυξις τῆς γερμανικῆς ἐπικρατήσεως καθ' ὅλην τὴν Ἀνατολήν. . . . . .

Ὁ Ἑλληνικὸς λαὸς ἀντέστη ἐπὶ αἰῶνας ὅλους κατὰ τῆς τουρκικῆς κυριαρχίας, ἥτις εἶναι ἡ χειροτέρα πασῶν, διετήρησε τὰς ἰδέας της, τὰς παραδόσεις της, τὴν γλῶσσάν της, τὰ ἤθη της, τὴν προσωπικότητά της ἐν μιᾷ λέξει. Εἶναι λοιπὸν δυνατὸν νὰ ἀπολεσθῇ σήμερον, διότι ὑπῆρξε δυστυχὴς εἰς τὸν τελευταῖον πόλεμον ; Ὅταν μίαν ἡμέραν γνωσθοῦν καθ' ἑκάστα τοῦ πολέμου τούτου, οἱ διπλωμάται, οἵτινες σήμερον φαίνονται μεγάλοι καὶ ἐπικροτοῦνται παρὰ τῆς πλανωμένης κοινῆς γνώμης, θὰ ὑποβληθῶσιν εἰς τὴν αὐστηρὰν κρίσιν τῆς Ἱστορίας.

ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΚΑΙ ΣΕΛΙΔΕΣ

Ο ΚΟΡΡΕΓΙΟΣ ΚΑΙ ΤΟ ΕΡΓΟΝ ΤΟΥ

Ε'

Μετὰ τὴν ἀποπεράτωσιν τοῦ διασήμου θόλου ὁ καλλιτέχνης ἐπανῆλθεν εἰς Κορρέγιον. Ἀντιθέτως πρὸς τοὺς ἰσχυρισμοὺς τοῦ Βαζάρη, διὰ τοῦ χρωστῆρός του ἀπέκτησε περιουσίαν μεγάλην, τῆς ὁποίας ἔκαμεν εὐγενῆ χρῆσιν, βοηθῶν τοὺς πτωχούς. Ἡ ζωή του ἀπὸ τῆς στιγμῆς ταύτης συνοψίζεται εἰς τὰ ἔργα του, τὰ ὁποῖα ἤδη εἶναι πλουσιώτερα καὶ τελειότερα ἐκείνων, τὰ ὁποῖα ἐξετέλεσε νεώτερος. Αἱ παραγγελίαι διεδέχοντο ἀλλήλας μετὰ καταπληκτικῆς ταχύτητος, ἡ δ' ἐκτέλεσίς των ἦτο ἐπὶ τόσον τελειοτέρα καθ' ὅσον μετεχειρίζετο τὰ ἐκλεκτότερα καὶ ἀκριβώτερα χρώματα, τὰ ὁποῖα ὑπῆρχον. Τοῦτο ἐξηγεῖ διατὶ ὁ χρωματισμὸς τῶν εἰ-

κόνων του μετὰ πάροδον τεσσάρων ὅλων αἰώνων ἔμεινεν ἀναλλοίωτος.

Ἐκόσμησε διὰ τοιχογραφιῶν τὴν ἔπαυλιν τῆς Βερονίκης Γαμπάρα καὶ τὴν τοῦ κόμητος τῶν Κορρεγίων εἰς Νοβελάραν, διὰ τοῦ δικσήμου ἔργου τῆς «Ἀπαγωγῆς τοῦ Γανιμήδου». Διὰ τὸν δοῦκα τῆς Μαντούης ἐξετέλεσε τὰ ἀριστουργήματά του· *Ἀφροδίτη καὶ Ἔρως, Δανάη, Λύδα, καὶ Ἰώ*, τὰ ὁποῖα οὗτος προσέφερεν ὡς δῶρα πρὸς τὸν Κάρολον δέκατον πέμπτον. Τὸ τελευταῖον ἔργον του ὑπῆρξεν ἡ Μαγδαληνή του, ἐπὶ τῆς ὁποίας ἀποτυποῦται θαυμασία γλυκύτης, θεία ἠρεμία μετ' ἐμβριθεστάτης ἐπὶ τῆς ζωῆς φιλοσοφίας.

Ὁ βίος τοῦ Κορρεγίου διέρρευσεν ἄνευ ἐξαντλήσεως ἢ ἀσθενείας. Ἀπέθανεν αἴφνης κατὰ τὸν Μάρτιον τοῦ 1534, ἀκμαιότατος κατὰ τὰς πνευματικὰς καὶ φυσικὰς δυνάμεις. Τὸ σῶμά του ἐναπετέθη ἀθορύβως εἰς τὴν ἐκκλησίαν τοῦ Ἁγίου Φραγκίσκου, εἰς τὸν τάφον τῶν Ἀρμάννι, τῶν ὁποίων ὑπῆρξε συγγενής καὶ κληρονόμος. Οὐδὲν μαυσωλεῖον, οὐδεμία πλὰξ σημειοῖ κἂν τὴν θέσιν, εἰς ἣν ἀναπαύεται.

Λέγεται ὅτι οἱ εὐτυχεῖς δὲν ἔχουν ἱστορίαν. Ἡ φράσις πιστοποιεῖται διὰ τὸν Κορρέγιον. Πᾶσα ἱστορία εἶναι ἀγών. Ὁ Κορρέγιος ἔζησε πολὺ προσηλωμένος εἰς τὰ ὄνειρά του καὶ πολὺ ἀδιάφορος πρὸς τὸν κόσμον, ἵνα λάβῃ ἀνάγκην νὰ ἀγωνισθῇ μετ' αὐτοῦ. Καὶ διὰ τοῦτο ὁ κόσμος οὐδὲν ἔχει νὰ μᾶς εἴπῃ διὰ τὸν χαρακτῆρα καὶ τὰς διαθέσεις τοῦ ἀνδρός, τὸν ὁποῖον μαντεύομεν μόνον ἀπὸ τὰ ἔργα του καὶ ἀπὸ μικρὰ τῆς ζωῆς του περιστατικά. Βαθμηδὸν καὶ κατ' ὀλίγον ἐκ τῆς μελέτης ταύτης ὁ χαρακτήρ του διαγράφεται πλήρης ἐναρμονίου μεγαλείου, ἀνθηρᾶς ἐνεργείας καὶ δυνάμεως, ἣν περιβάλλει γλυκυτάτη καλωσύνη. Τοιοῦτος ἄνθρωπος ὤφειλε νὰ εἶναι εὐτυχὴς καὶ ἠδύνατο νὰ ὑπογράφῃ τὰς εἰκόνας του μὲ τὸν τίτλον Lieto ὁ περιχαρής. Ὁ Μιχαὴλ-Ἄγγελος ὑπῆρξε κραταιὸς ἀθλητὴς καὶ συνάδελφος δύστροπος. Ὁ Ραφαὴλ ἰδεαλιστὴς τοῦ κόσμου. Ὁ Λεονὰρ ἄνθρωπος πάνσοφος ὅστις ἔγεινε καλλιτέχνης διὰ τῆς μαγείας τῆς ἐπιστήμης. Ὁ Κορρέγιος μόνος εἶναι μεταξὺ τῶν μεγάλων καλλιτεχνῶν ὁ ἐκ κληρονομικότητος ἰδεαλιστής, τοῦ ὁποίου ὁ βίος ὑπῆρξεν, ἐν πλήρει ἁρμονίᾳ πρὸς τὸ ἔργον, μοναδικὸν παράδειγμα βαθείας ἑνότητος μεταξὺ ἐμπνεύσεως καὶ πραγματικότητος Ἐραστὴς τοῦ καλοῦ καὶ τοῦ ὡραίου ὑπῆρξε πιστὸς εἰς τὴν λατρείαν του μέχρι τέλους τῆς ζωῆς του. Ὁ Γκαῖτε ἠδύνατο νὰ τὸν κατατάξῃ εἰς τὸν παράδεισόν του, ὡς τὸν Doctor Seraphicus. Οὔτε μισανθρωπία, οὔτε σκαιότης, οὔτε αὐστηρότης εἰς τὴν ἀγγελικὴν ταύτην φύσιν. Ἡ Βερονίκη Γαμπάρα μᾶς πληροφορεῖ εἰς μίαν ἐκ τῶν ἐπιστολῶν της, ὅτι ἦτο *ὡραῖος ἀγαπητὸς καὶ θελκτικὸς* καί, δὲν δυσκολευόμεθα ποσῶς νὰ τὸ πιστεύσωμεν. Ἔζησεν ὡς μοναχὸς καὶ ὡς φιλύσοφος, ἀλλ' ὄχι ὡς ἀσκητής, εὐτυχὴς ἐν τῇ ἐκπληρώσει τῶν ἀνθρωπίνων καὶ καλλιτεχνικῶν καθηκόντων του, εὐτυχὴς ἐν τῇ οἰκογενείᾳ του, ὡς καὶ ἐν τῇ τέχνῃ του. Ἔμεινε ξένος εἰς πᾶσαν φιλοδοξίαν, δὲν ἐπρόσεξεν εἰς τὴν δόξαν του καὶ διῆλθε πρὸ τοῦ κόσμου, μόλις ἀτενίσας πρὸς αὐτόν, ὅλως ἀφωσιωμένος εἰς τὰς θελκτικὰς ὀπτασίας του, αἵτινες κατηύγαζον ὡς ὁ ἥλιος τὴν καλλιτεχνικήν του ζωήν. Μαθητὴς τοῦ Πλάτωνος καὶ τοῦ Ἰησοῦ ὁμοιάζει πρὸς τὸν πρῶτον διὰ τὸν ἐνθουσιασμὸν καὶ τὸ βάθος τῶν ἰδεῶν, καὶ προσκολλᾶται εἰς τὸν δεύτερον διὰ τῆς γλυκείας καὶ ἀναλλοιώτου δυνάμεως τοῦ ἐλέους, ἥτις ἐδέσποσε τῆς ζωῆς του. Ἡ μεγαλοφυΐα του ὑπῆρξεν ὑπέροχος ἐνῷ τὸ ἄτομόν του ἔμεινεν ἄγνωστον, ὡσεὶ ἔφερε τὸ ἀσύλληπτον τοῦ φωτὸς κάλλος. Αὐτός, ὅστις ὑπῆρξεν ὁ ποιητικώτερος τῶν ζωγράφων, φαίνεται ὅτι ἔζησεν ὡς ὁ μετριοφρονέστερος τῶν φιλοσόφων. Μοναδικὸν παράδειγμα χαρακτῆρος ἐπίσης ὑπερόχου ὅσον καὶ ὑψηλοῦ εἰς τὸν κυνικὸν καὶ διεφθαρμένον αἰῶνα, εἰς τὸν ὁποῖον ἔζησεν.

(Κατὰ τὴν **Μαργαρίταν Ἀλβάνα Μηνιάτη**).

Κοιμοῦ, Πρινάρη ἄτυχε.

Λόγια πικρὰ σ' ἀνάγκασαν, λεβέντη μου, νὰ πέσῃς
Λόγια πικρὰ σ' ἀνάγκασαν, λεβέντη, νὰ χαθῇς.
Στὴν Κρήτη δὲν ἐτύχαινε καλλίτερα μιὰ θέσις
Νὰ σ' εὕρῃ βόλι ἐχθρικὸ βαρειὰ νὰ πληγωθῇς!

—

Ὅταν μὲ πόθο ἔφευγες, γιὰ τὴ γλυκειὰ πατρίδα,
Κι' εἶχες τὸ μέτωπο ψηλά, τὸ στῆθος ἀνοικτό,
Θυμοῦμαι πῶς καμάρωνες, λιονταρδο σὲ εἶδα,
Ποιὸς νάξευρε τὶ θάνατο θὰ εὕρισκες φρικτό!

—

Ὅταν στὴν Κρήτη ἔτρεχες μέσ' στὶς φωτιαῖς, στὰ χιόνια,
Καὶ βόλια δὲν σὲ τρόμαζαν καὶ Τοῦρκοι φοβεροὶ
Ποῦ νάξευραν ἡ μάννα σου μὲ τὰ πολλά της χρόνια
Ἀκόμη τί τῆς φύλαγε ἡ μοῖρα ἡ σκληρή!

—

Γοματιστὴ δεόταν ψηλὰ εἰς τὸ Θεό της,
Νὰ σὲ φυλάξῃ ζωντανό, γιὰ νὰ σὲ ξαναϊδῇ·
Κι' ἡ Χάρις του σὲ φύλαξε κι' ἀγκάλιασε τὸ γυιό της,
Κι' ἐδέχθηκε περήφανη τ' ἀνδρεῖό της παιδί.

—

Καὶ τώρα τὸ καμάρι της, τ' ὡραῖο παλληκάρι
Ποῦ εἶχε ὄψι ἀγγελική, ποῦ εἶχε ρόδου χρῶμα,
Μὲ τὸ κορμὶ τὸ λυγερό, μὲ τὴν περίσσια χάρι,
Τὸν Νῖκό της τὸν λατρευτό, τῆς τὸν σκεπάζει χῶμα.

—

Κοιμοῦ, Πρινάρη ἄτυχε, δὲν ἤταν γραφτό σου
Νὰ ἰδῇς, καθὼς ἐπόθησες, τὴ γῆ μας δοξασμένη.
Μαζῆ μὲ σένα θάφτηκε καὶ κεῖνο τ' ὄνειρό σου
Νὰ ἰδῇς μὲ τὴν Ἑλλάδα μας τὴν Κρήτη ἑνωμένη!

Ἀθῆναι Ὀκτώβριος 1897. **Φλωρεντία Σπινέλη Φουντουκλῆ.**

Ο ΠΟΤΑΜΟΣ ΤΩΝ ΕΡΩΤΕΥΜΕΝΩΝ

Ἐν τινι μικρᾷ πόλει τῆς Προβηγκίας, ἐπὶ τῶν ὀχθῶν τῆς Μεσογείου, ἐλίσσεται χαριέντως διὰ μέσου πτερίδων καὶ καλάμων, ὁ Ποταμὸς τῶν ἐρωτευμένων, πηγάζων ἐκ τῶν μικρῶν Ἄλπεων. Κατὰ διαστήματα, μικραὶ γέφυραι ξύλινοι ἐπιτρέπουσιν εἰς τοὺς διαβάτας νὰ διαπερῶσιν αὐτόν, διὰ δὲ τὰς ἁμάξας μία καὶ μόνη γέφυρα λιθόκτιστος ὑπάρχει. Ἡ μικρὰ πόλις δὲν εἶνε πλουσία ὡς οἱ Παρίσιοι καὶ ὁ Ποταμὸς τῶν ἐρωτευμένων δὲν ἔχει τὴν ἀξίωσιν νὰ ἀνταγωνισθῇ πρὸς τὸν Σηκουάναν.

Ἐπὶ τῆς λιθίνης γεφύρας, τὴν Κυριακήν, οἱ χωρικοὶ ὀρχοῦνται κυκλικῶς ὑπὸ τὸν ἦχον αὐλῶν καὶ τυμπάνων, εἶνε δὲ ἐξαίσιον νὰ τοὺς βλέπῃ τις στροβυλιζομένους, ἐνῷ ὑπὸ τοὺς πόδας αὐτῶν παίζουσιν ἐρυθρὰ ἰχθύδια καὶ ἀναπηδῶσι πράσινοι βάτραχοι. Ὁ ποταμὸς τῶν ἐρωτευμένων ἔχει ἱστορίαν, ἥτις δικαιολογεῖ τὸ ὄνομά του, ἰδοὺ δὲ αὕτη.

* *
*

Περὶ τὰς ἀρχὰς τῆς βασιλείας τῆς καλῆς βασιλίσσης Ἰωάννας, οἱ τρουβαδοῦροι περιήρχοντο εὐθύμως τὰς πόλεις καὶ τὰ χωρία, ἐγκωμιάζοντες τὴν χάριν τῆς νεαρᾶς ἡγεμονίδος. Οἱ χωρικοί, συναθροιζόμενοι, ἠκροῶντο, εἶτα δὲ τοῖς ἔρριπτον νομίσματά τινα, χαίροντες διότι ἐμάνθανον πόσον ἦτο ὡραία ἡ κυρίαρχός των Εἷς ἐξ αὐτῶν τῶν τρουβαδούρων, ὁ Ρενιὲ Δὲ-Σαίν-Μαρτέν, ἐπανηγυρίζετο ἰδιαζόντως ὁπόθεν διέθαινε, διότι εἶχε μακρὰν χρυσῆν κόμην, ἥτις περιέβαλλε τὸ γλυκύτερον πρόσωπον τοῦ κόσμου. Ἦτο νεώτατος, ἐντελῶς ἀγένειος καὶ τόσον λεπτοφυής, ὥστε ὁσάκις ἐχόρευεν, ἐξέπληττε τοὺς περιεστῶτας διὰ τὴν εὐκινησίαν του...

Αἱ νεάνιδες ὠχρίων ἅμα τὸν ἔβλεπον, εὐθὺς δὲ κατελαμβάνοντο ὑπὸ ἔρωτος πρὸς αὐτόν.

Αὐτὸς ἐφαίνετο ὡσεὶ μὴ βλέπων πάντα ταῦτα. Εἰς ἕκαστον μειδίαμα ἀπήντα δι' ἑνὸς ἄσματος, εἰς ἑκάστην δὲ θλίψιν χειρὸς διὰ ποιήματος.

* *
*

Ἐν τούτοις ἡμέραν τινὰ ὁ Ρενιὲ ἠγάπησεν. Εἶδεν εἴς τι κατάστημα τῆς Μασσαλίας τὴν εἰκόνα τῆς βασιλίσσης Ἰωάννας... τὴν ἠγόρασε καὶ ἔκτοτε τὴν ἔφερεν ἐπὶ τῆς καρδίας του. «Ἐραστὴς τῆς βασιλίσσης ὁ ψάλτης οὗτος, οὐδὲν μωρότερον τούτου», θὰ εἴπητε.

Φεῦ! δὲν ἦτο μωρὸς μόνον, ἦτο παράφρων διὰ νὰ τολμήσῃ νὰ ὑψώσῃ τὸ βλέμμα ἐπὶ μιᾶς βασιλίσσης, ὅσον ἐρωτευμένη καὶ ἂν ἦτο καὶ ἐὰν ἠγάπα αὕτη τοὺς ποιητὰς καὶ τὴν ποίησιν.

Ἡ βασίλισσα Ἰωάννα ἦτο εἰς Νεάπολιν καὶ ὁ Ρενιὲ ἀπεφάσισε νὰ τὴν ἀνταμώσῃ Ἔφθασεν ἐν τῇ πόλει ταύτῃ καθ' ἣν στιγμὴν φρικώδης εἴδησις διεθρυλλεῖτο ἐν αὐτῇ. Ὁ πρίγκηψ Κονσόρ, ὁ σύζυγος τῆς βασιλίσσης, εἶχε δολοφονηθῆ, κατηγόρουν δὲ τὴν πτωχὴν Ἰωάνναν διὰ τὸ μυσαρὸν τοῦτο κακούργημα. Δὲν ἦτο λοιπὸν κατάλληλος ὥρα, ἵνα ὑπάγῃ εἰς τὴν αὐλήν, νὰ ψάλλῃ ᾠδὰς καὶ διθυράμβους.

Ἐξ ἄλλου ἡ βασίλισσα ἀνήγγειλε τὴν ἀπόφασίν της νὰ μεταβῇ εἰς Ἀβινιόν, ὅπως ἰδῇ τὸν πάπαν καὶ νὰ ἀθωωθῇ ἐνώπιόν του τῆς κατηγορίας, ἥτις τὴν ἐβάρυνεν. Καὶ ὄντως, ἡ βασίλισσα ἐπεβιβάσθη ἐπὶ κυανῆς γαλέρας, κεκοσμημένης διὰ χρυσοῦ ἀγαλματίου καὶ ὁ Ρενιὲ ἐπανέκαμψεν εἰς Προβηγκίαν ἀπηλπισμένος, διότι δὲν ἠδυνήθη νὰ ἴδῃ ἐκείνην, ἣν ἐλάτρευεν.

Ὅταν ἔφθασεν εἰς Ἀβινιόν, ὁ πάπας ἐξήνεγκε τὴν ἀπόφασίν του· ἡ βασίλισσα Ἰωάννα ἐκηρύσσετο ἀθῴα καὶ ὁ Ρενιὲ ἦτο διὰ τοῦτο εὐτυχής Εἶχε κατ' ἀρχὰς φοβηθῆ μὴ ἡ κρίσις φανῇ σκληρά. Δὲν κατηγόρει ποσῶς τὴν βασίλισσαν, ὅπως ἔπραττον ἄλλοι τινὲς—τὴν ἠγάπα τόσον, ὥστε νὰ εἶνε βέβαιος περὶ τῆς ἀθωότητός της—ἀλλ' αἱ δικαστικαὶ ἀποφάσεις εἶναι τόσον ἄδικοι ἐνίοτε... Ἦτο λοιπὸν εὐτυχὴς καὶ μὲ καρδίαν πλήρη χαρᾶς μετέβη εἰς τὴν αὐλήν, ἵνα λάβῃ μέρος εἰς τὴν ἑορτήν, ἥτις διωργανίζετο πρὸς τιμὴν τῆς ἀναγνωρισθείσης ἀθωότητος τῆς βασιλίσσης.

* *
*

Ὡραῖοι ἱππόται καὶ κυρίαι ἦσαν συνηθροισμένοι ὑπὸ τὰ φυλλώματα τοῦ βασιλικοῦ κήπου καὶ οἱ ποιηταὶ ἐναλλὰξ ἔψαλλον, ἐγκωμιάζοντες τὴν βασίλισσαν καὶ τὴν Προβηγκίαν.

Ὅταν ἔφθασε ἡ σειρὰ τοῦ Ρενιέ, προυχώρησε δειλότερος μιᾶς κόρης, τρέμων πλειότερον παιδίου καὶ ἕκαστος ἐθαύμασε τὴν ἔξοχον καλλονήν του.

Ὁ Ρενιὲ δὲν ἔβλεπεν ἢ εἰς ἓν καὶ μόνον σημεῖον· τὸ πλῆθος τῷ ἦτο ἀδιάφορον· ἡ βασίλισσα μόνον τὸν εἴλκυεν, ἣν ἔβλεπε τέλος τὸ πρῶτον, ὡραιοτέραν τῆς εἰκόνος της, τόσον ὡραίαν, ὥστε ἐγονάτισεν ἐνώπιόν της, ὅπως ἔμπροσθεν μιᾶς Παναγίας.

* *
*

Ἔψαλεν... Οἱ στίχοι του ἐξεθείαζον τὴν χάριν μιᾶς ἁγίας, ἀγαπηθείσης ὑπό τινος ποιητοῦ.

Ἐξέφραζον τὴν ἀπελπισίαν τοῦ ποιητοῦ, γινώσκοντος τὸ ἀπροσπέλαστον τῆς ἁγίας, παρίστων τὸν ποιητὴν φθίνοντα εἰς τὴν ἰδέαν ὅτι ποτὲ δὲν θὰ ἀποτεθῇ ἐπὶ τοῦ μετώπου του ὁ ἐρωτικὸς ἀσπασμὸς τῆς λατρευτῆς του... Καὶ οἱ στίχοι οὗτοι ἦσαν τόσον μελῳδικοί, τόσον γλυκεῖς ὥστε μεγίστη φρικίασις διέδραμεν ἀνὰ τὰ πλήθη.

Ὅταν ἐτελείωσεν ὁ Ρενιέ, παρετήρησε τὴν βασίλισσαν Ἰωάνναν καὶ εἶδεν εὐκρινέστατα δάκρυ τρέμον εἰς τοὺς ὀφθαλμούς της, ἐκλονίσθη καὶ κατέπεσε λιπόθυμος. . .

Ὁ Ρενιὲ ἀφότου κατέπεσε, δὲν ἐξηγέρθη πλέον. Παρὰ τὰς δαψιλεῖς φροντίδας. διέμεινεν ἀδρανὴς καὶ μόνον ἐκ τῆς θερμότητος τοῦ σώματός του ἐγνώριζέ τις ὅτι δὲν ἦτο νεκρός.

Ἡ βασίλισσα Ἰωάννα, ὅπως λέγει ἡ ἱστορία, ἐθλίβη μεγάλως καθόσον μάλιστα εἰς μόνην τὴν θέαν τοῦ τρουβαδούρου εἶχεν ἐρασθῆ παραφόρως αὐτοῦ. Διέταξε τὰς κυρίας τῆς θεραπείας της νὰ μεταφέρωσι τὸν ποιητὴν εἰς τὰ ἀνάκτορα καὶ νὰ τὸν περιποιηθῶσιν.

Ἀλλ' ὁ ποιητὴς δὲν ἐξύπνα ποσῶς.

Ἐν τούτοις ἡ βασίλισσα Ἰωάννα ἀνεμένετο εἰς Νεάπολιν. Μὴ θέλουσα νὰ ἐγκαταλείπῃ τὸν Ρενιὲ εἰς τὴν θλιβεράν τύχην του, μετέφερεν αὐτὸν εἴς τι μέγαρον, ὅπερ ἐκέκτητο πλησίον τῆς Τουλώνης, ἐπὶ τῶν ὀχθῶν ἀνωνύμου ποταμοῦ.

Ἐνταῦθα περιποιούμενος καὶ φυλαττόμενος ὑπὸ τεσσάρων κυριῶν, ἐναλλὰξ ἐκτελουσῶν τὴν ὑπηρεσίαν ταύτην, ὁ Ρενιὲ κοιμᾶται ἐπὶ μακρὰ ἔτη, ἡ κόμη του αὐξάνει πέριξ τῶν παρειῶν, αἵτινες ἡμέρᾳ τῇ ἡμέρᾳ ὠχριῶσι πλειότερον καὶ . . . ἀποβαίνει περικαλλὴς ὡς το ἄγαλμα ἁγίου καὶ λευκότερος μαρμάρου ἀγάλματος. . .

Ἡμέραν τινὰ ἐνῷ αἱ φυλάττουσαι αὐτὸν κυρίαι εἶχον ἀποκοιμηθῆ, ὁ Ρενιὲ ἐξύπνησεν . . . Ὅλως ἐκπεπληγμένος προστρίβει τοὺς ὀφθαλμούς, μὴ ἐννοῶν πῶς εὑρίσκεται ἐκεῖ. Κινεῖ τὰς κυρίας, ἵνα ἐξυπνήσωσιν· ἀλλ' αὗται ἀπολιθωθεῖσαι κατ' ἀρχὰς ἐκ τοῦ τρόμου, συνέρχονται καὶ φεύγουσι δρομαίως. Τρέχει ὄπισθεν αὐτῶν καὶ τὰς ἐρωτᾷ νὰ τῷ εἴπωσι ποῦ εὑρίσκεται.

Τότε αἱ κυρίαι τῷ διηγοῦνται πᾶν ὅτι συνέβη.

Μόλις ἐτελείωσαν τὴν ἀφήγησίν των, ὁ Ρενιὲ ὠχριᾷ καὶ κλονίζεται. Φέρει τὴν χεῖρα ἐπὶ τῆς καρδίας καὶ λέγει: «Ἐννοῶ· ἐκοιμήθην καθ' ὅλην τὴν διάρκειαν τοῦ βίου της καὶ ἐξυ-

πνῶ, καθ' ἣν στιγμὴν αὕτη ἀποθνήσκει...» Ἐπτοημέναι αἱ κυρίαι τῆς Αὐλῆς πιστεύουσιν ὅτι ὁ ποιητὴς παρεφρόνησεν. Οἱ ὀφθαλμοί του πράγματι ἀπέβησαν ἀτενεῖς αἰφνιδίως, τὸ δὲ στόμα του ἀνεῴγη βρχδέως καὶ εἶπεν: «Εἶνε νεκρά, ἀποθνήσκω» καὶ κατέπεσεν.. Τὸν ἐνεταφίασαν εἰς τὸν ποταμὸν παρὰ τὸ μέγαρον.

*
* *

Κατὰ τὴν αὐτὴν ἡμέραν ἡ βασίλισσα Ἰωάννα, θῦμα συνωμοσίας, ἀπέθνησκεν, ἀποπνιγεῖσα ἐν τῇ κλίνῃ της. Καθ' ἣν στιγμὴν ἐξέπνεεν, εἶδεν αἴφνης ὀπτασίαν τινά· ὁ Ρενιὲ τῇ ἐπεφάνη ἔξυπνος, κλονιζόμενος . . . δὲν ἐπρόφθασε ὅμως νὰ ἴδῃ τί πλέον, διότι ἦτο νεκρά . . .

*
* *

Ἰδοὺ ἡ ἱστορία, ἣν διηγοῦνται εἰς τὴν πατρίδα μου διὰ τὴν βασίλισσαν Ἰωάνναν καὶ τὸν τρουβαδοῦρον Ρενιὲ-Δὲ-Σαὶν Μαρτέν. Ὁ ποιητής, ὅστις τὴν συνέθεσε, δὲν ὑπέγραψε τὸ ἔργον του καὶ διέμεινεν ἄγνωστος. Ἀλλὰ δεικνύουσιν εἰσέτι, οὐχὶ μακρὰν τῆς Τουλὼν τὰ ἐρείπια τοῦ πύργου τῆς βασιλίσσης Ἰωάννας καὶ ὅταν κατὰ τὸ θέρος, ὁ ποταμὸς τῶν ἐρωτευμένων ξηραίνεται, δύναταί τις νὰ ἴδῃ λίθον τινὰ προκύπτοντα ἀνὰ μέσον τῶν πτερίδων καὶ τῶν καλάμων.

Εἶνε ὁ λίθος ὑπὸ τὸν ὁποῖον ἀναπαύεται ὁ Ρενιέ, ὁ καλὸς ποιητὴς καὶ θαυμαστὴς τῆς βασιλίσσης, εἰς ὃν ἐδόθη ἡ εὐτυχία νὰ κοιμηθῇ καθ' ὅλην τὴν διάρκειαν τοῦ βίου τῆς λατρευτῆς του, καὶ οὕτω πῶς δὲν εἶδε τὴν καρδίαν του σπαρασσομένην παρ' αὐτῆς.

(Fernand Hauser). **Μαρίκα Κ. Φιλιππίδου.**

Ο ΧΕΙΜΩΝ ΤΗΣ ΖΩΗΣ

ΥΓΙΕΙΝΗ ΤΩΝ ΓΕΡΟΝΤΩΝ

Μέγας τις ἰατροφιλόσοφος ἔλεγεν ὅτι τὸ γῆρας εἶναι ἀληθὴς ἀσθένεια. Καὶ ὄντως τὸ γῆρας εἶναι ἓν εἶδος φυσιολογικῆς ἀσθενείας, ἥτις ἄρχεται ἀνεπαισθήτως ἀπὸ τῆς τεσσαρακονταπενταετοῦς ἡλικίας καὶ προϊόντος τοῦ χρόνου ἐπιφέρει τὴν πλήρη τοῦ ἀνθρώπου κατάπτωσιν. Ἡ ὀργανικὴ λειτουργία ἐξασθενεῖ, ἡ ἀφομοίωσις τῶν τροφῶν ἀποβαίνει ὀλιγώτερον ἐνεργητική, ἡ καρδία σκωριᾷ, τὸ δέρμα ξηραίνεται, τὰ μαλλὰ λευκαίνουν καὶ πίπτουν, τὰ δόντια τρίδονται καὶ καταρρέουν. Περὶ τὸ ἑξηκοστὸν ἔτος ἡ φθορὰ τῶν σαρκῶν καὶ τῶν ὀργάνων ἀρχίζει νὰ γίνεται μᾶλλον καταφανής. Ἔπειτα μετὰ δέκα ἢ καὶ δέκα πέντε ἔτη ἀκμαίου γήρατος, ἐπέρχεται ἡ πλήρης ἐξάντλησις, ἡ προηγουμένη πάντοτε τοῦ μοιραίου τέλους.

Σήμερον, ὅτε ἡ ἀλχημία καὶ ὁ σαρλατανισμὸς δὲν ζητοῦν πλέον τὸ ἐλεξίριον τῆς μακροζωΐας, φάρμακον χιμαιρικὸν εἰς κατάστασιν ζωϊκὴν ἀθεράπευτον, οἱ γέροντες θὰ ἀναζητήσουν ἐν τῇ ἀπολύτῳ τηρήσει τῶν νόμων τῆς ὑγιεινῆς ὅ,τι ὅλαι αἱ μωρίαι τῶν μάγων τοῦ μεσαίωνος δὲν κατώρθωσαν νὰ τοῖς ἀποδώσουν. Τὸ γῆρας ἐπίσης εὐπαθές, ὅσον καὶ ἡ παιδικὴ ἡλικία, ἔχει ἀνάγκην, ὡς ἐκείνη εἰδικῶν φροντίδων καὶ περιθάλψεως ἐντελῶς ὑγιεινῆς. Διὰ τὴν δίαιταν τῶν γερόντων δύναται νὰ ἐφαρμοσθῇ τὸ Κικερώνειον λόγιον· *νὰ ἀποφεύγουν εὐχαρίστως πᾶν ὅ,τι δὲν συμφωνεῖ πρὸς τὴν ἡλικίαν*. Μὲ ἄλλους λόγους οἱ γέροντες πρέπει νὰ εἶναι ἐγκρατεῖς ἰδίως εἰς τὴν τροφήν των καὶ νὰ ἐνθυμῶνται πάντοτε ὅτι ἡ δυσπεψία εἶναι ὁ χειρότερός των ἐχθρός.

Αἱ ὧραι λοιπὸν τῆς τροφῆς των θὰ εἶναι πολὺ κανονικαί. Ἡ τῆς ἑσπέρας δίαιτα πολὺ ἐλαφρὰ καὶ σύμφωνος μὲ τὰς ἕξεις καὶ τὴν ἰδιοσυγκρασίαν τοῦ στομάχου. Ἐν γένει διὰ τοὺς γέροντας κρέατα λευκὰ καὶ τρυφερά, ψωμὶ καλοζυμωμένο, καλοψημένο καὶ ὄχι μαλακόν, λαχανικὰ εὔπεπτα καὶ θρεπτικὰ θὰ ἀποτελέσουν τὴν συνήθη των τροφήν, ἀπὸ τῆς ὁποίας ἐξαιροῦνται τροφαὶ βαρεῖαι καὶ πυρωτικαί. Ὁ οἶνος, λαμβανόμενος μὲ μέτρον, εἶναι τὸ ἀληθὲς γάλα τῶν γερόντων. Τονώνει τὰ πεπτικά των ὄργανα καὶ ζωογονεῖ τὴν ὀκνηρὰν ἤδη κυκλοφορίαν. Πρέπει ὅμως νὰ ληφθῇ ὑπ' ὄψιν ὅτι αἱ συμπάθειαι, αἱ συνδέουσαι τὰ πεπτικὰ ὄργανα μὲ τὸν ἐγκέφαλον εἶναι εἰς τοὺς γέροντας πολὺ στενώτεραι καὶ κατὰ συνέπειαν πλέον ἐπικίνδυνοι παρὰ εἰς τοὺς νέους.

Ἡ δίκιτα τοῦ γήρατος πρέπει νὰ ἀρχίζῃ ἀπὸ τῆς ὡρίμου ἡλικίας. Ὡς λέγει ὁ Βακὲν αἱ παρεκτροπαὶ τῆς νεότητος ἐκδικοῦνται τοὺς γέροντας, οἱ ὁποῖοι πληρώνουν τὴν ἑσπέραν τὰ χρέη τῆς πρωΐας.

Ὁ παρῆλιξ ἄνθρωπος θὰ ἀποφύγῃ τὴν μόνωσιν καὶ θὰ ἐπιζητῇ τὴν κοινωνίαν καὶ τὰς συμφώνους πρὸς τὴν ἡλικίαν του ἀπολαύσεις τῆς ζωῆς. Θὰ προσπαθῇ νὰ ἀναπνέῃ πάντοτε ἀέρα καθαρὸν καὶ στεγνόν, ἀποφεύγων τὰ ρεύματα καὶ τὰ κρυολογήματα, τὰ ὁποῖα ἀποτελοῦν τὴν ἀληθῆ δυστυχίαν τῶν γερόντων.

Ζωὴ λοιπὸν κανονική, μικρὰ ἄσκησις καθημερινή, ἀποφυγὴ ζωηρῶν συγκινήσεων ἠθικῶν καὶ φυσικῶν, πνευματικὴ ἐργασία μετρία καὶ ἀνάλογος πρὸς τὴν ἀνάπτυξιν, ἰδοὺ οἱ κανόνες τῆς ὑγιεινῆς τῶν γερόντων.

Ἐπειδὴ δὲ ἡ λειτουργία τοῦ δέρματος εἶναι πάντοτε πολὺ ἠλαττωμένη, οἱ γέροντες ὀφείλουν διὰ τακτικῶν ἐντρίψεων, διὰ λουτρῶν χλιαρῶν νὰ ὑποβοηθοῦν τὴν δερματικὴν κυκλοφορίαν. Διὰ τοῦ αὐτοῦ τρόπου ἀποφεύγουν τὸν ἐρεθισμὸν τοῦ δέρματος, τὸν συνήθη εἰς τὴν γεροντικὴν ἡλικίαν, ὅστις προξενεῖ φαγούραν ἀφόρητον, ἐπιδρῶσαν ἐπουσιωδῶς ἐπὶ τῆς ὑγείας τῶν γερόντων.

Οἱ γέροντες ὀφείλουν νὰ ἀποφεύγουν τὸν πολὺν θόρυβον καὶ τὴν μεγάλην κίνησιν, ὡς τὸ πολὺ ψῦχος καὶ τὴν πολλὴν ζέστην. Τὸ δωμάτιόν των ὀφείλει νὰ εἶναι ἀνατολικομεσημβρινόν, ὅπως ἀπολαύωσι τῶν εὐεργετημάτων τῆς θερμότητος καὶ τοῦ φωτός· νὰ ἀποφεύγωσι τὰς ὑψηλὰς καὶ χαμηλὰς κατοικίας, νὰ φέρωσι χειμῶνα καὶ θέρος μάλλινα ἐνδύματα, νὰ εἶναι πολὺ καθαροὶ καὶ νὰ μὴ κοιμῶνται πολύ, ἔχοντες ὑπ' ὄψιν τὸ λόγιον: «Παιδὶ ποῦ ἀγρυπνεῖ πολὺ καὶ γέρων ποῦ κοιμᾶται, βαδίζουν πρὸς τὸν θάνατον.»

Μαρία Μονὲν ἰατρός

ΔΙΔΑΣΚΑΛΙΣΣΑ ἄριστα κατηρτισμένη ζητεῖ παραδόσεις. Ἡ διεύθυνσις εἰς τὸ γραφεῖον μας.

Ἡ δις. Καρολίνα Νικολαΐεβιτς πρόσφυξ ἐκ Βώλου, ὡρολογοποιός, ἱδρύει ἐνταῦθα ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Σταδίου ἀρ. 20, ὡρολογοποιεῖον, εἰς τὸ ὁποῖον βεβαίως κατὰ προτίμησιν θὰ κάμνουν αἱ κυρίαι τῶν Ἀθηνῶν ὅλας τὰς παραγγελίας των.

Τὴν νεαρὰν ἐπαγγελματίαν ὑπεστήριξεν εἰς τὸ ἔργον της ἡ Α. Μ. ἡ Βασίλισσα παρασχοῦσα αὐτῇ τὰ μέσα νὰ προμηθευθῇ τὰ ἐργαλεῖα τῆς τέχνης της, δι' ἧς θέλει ἐξασφαλίσει τὸν ἄρτον τῶν οἰκείων της.

Η ΑΒΡΟΤΗΣ ΠΡΟΣΩΠΕΙΟΝ

«Κυρία μου,

Εἰς τὸ τελευταῖον φύλλον τῆς ὑμετέρας ἐφημερίδος μία ἐκ τῶν παλαιοτέρων συνεργατίδων σας ἔθηκε τὸ ζήτημα περὶ τῆς ὁσημέραι ἐκλειπούσης ἀβρότητος τῶν ἀνδρῶν πρὸς τὸ φῦλόν μας καὶ ζητεῖ νὰ μάθῃ παρ' ἡμῶν, ἐὰν θεωροῦμεν μὴ ζημίαν μας τὴν τοιαύτην τῆς ἀβρότητος βαθμηδὸν καὶ κατ' ὀλίγον διαγραφὴν ἀπὸ τὰ ἤθη τῆς ἡμετέρας κοινωνίας.

Ἐπιτρέψατε, Κυρία μου, εἰς γυναῖκα, πεσοῦσαν θῦμα τῆς κοινωνικῆς ταύτης πληγῆς καὶ μαρτυρικῶς ζῶσαν ἐπὶ σειρὰν ἐτῶν, νὰ σᾶς εἴπῃ ποίων ἀνεπανορθώτων δυστυχημάτων παραίτιος γίνεται ἡ ἀβρότης τῶν ἀνδρῶν, ἡ ὁποία χρησιμεύει ὡς προσωπεῖον εἰς τὸν δόλον, τὴν ὑστεροβουλίαν, τὴν κακίαν καὶ τὴν μοχθηρίαν τῶν ἐπιτηδείων τῆς ἐποχῆς μας.

Ἤμην μόλις δέκα ἑπτὰ ἐτῶν, ὅταν διὰ πρώτην φορὰν ἐποίησα τὴν ἐμφάνισίν μου εἰς τὸν κόσμον, συνοδευομένην μὲ ὅλα τὰ ρόδεινα ὄνειρα καὶ τὰς γοητευτικὰς ἐλπίδας, αἱ ὁποῖαι στρώνουν τὸν δρόμον τῆς ἡλικίας αὐτῆς. Ἐδίδετο χορευτικὴ ἑσπερὶς εἰς φιλικὴν οἰκογένειαν καὶ ἡ μήτηρ μου κατέβαλε πᾶσαν φροντίδα, ὅπως τὸ ἐκ τῆς λευκῆς μουσελίνης φόρεμά μου φέρῃ τὴν σφραγῖδα τῆς σεμνότητος ἀλλὰ καὶ ὑπερτάτης ἐνταυτῷ καλαισθησίας. Χωρὶς νὰ περιαυτολογήσω, σήμερον μάλιστα ὅτε τὰ δάκρυα ἀσχήμησαν τόσον τοὺς ὀφθαλμούς μου ἤμην εὐειδὴς καὶ ἐγενόμην τὴν ἑσπέραν ἐκείνην τὸ ἀντικείμενον τοῦ θαυμασμοῦ ὅλων τῶν νέων χορευτῶν.

Μεταξὺ τόσων ἐκεῖ νέων γνωστῶν καὶ σημαινουσῶν ἐν τῷ τόπῳ οἰκογενειῶν, εἷς ἄγνωστος ἐντελῶς, τὸν ὁποῖον οὐδέποτε εἶχον συναντήσει, οὔτε εἰς τὸν περίπατον ἀκόμη, εἵλκυσε περισσότερον τὴν προσοχήν μου διὰ τῶν ἁβρῶν καὶ ἱπποτικῶν τρόπων, διὰ τὴν μεγάλην καλωσύνην, ἣν ἐπρόδιδεν ἡ φυσιογνωμία του. Ὅταν ἠρώτησα φίλην μού τινα, ἐὰν ἐγνώριζε τὸν νέον ἐκεῖνον, μοὶ ἀπήντησε μετὰ ποιᾶς τινος εἰρωνείας, ὅτι ἦτο μικρὸς ὑπαλληλίσκος τῆς δημαρχίας, ἀνήκων εἰς πολὺ ταπεινὴν οἰκογένειαν.

Ἡ πληροφορία αὕτη, ἡ δοθεῖσα μετὰ τόσης καταφρονήσεως διὰ τὸν νέον ἐκεῖνον, ἐξήγειρεν εἰς τὴν ψυχήν μου αἴσθημα συμπαθείας καὶ ἐκτιμήσεως. Τί ἂν ἦτο ταπεινὸς καὶ ἄσημος, ἀφοῦ ἀκριβῶς καὶ κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τοὺς ἄλλους ἐφαίνετο τόσον εὐγενὴς καὶ ἁβρός. Ὤ! βεβαίως θὰ εἶχεν ὡραῖα αἰσθήματα ὁ νέος ἐκεῖνος, εἰς τὸν ὁποῖον οὐδεμία ἐπρόσεχεν καὶ ὁ ὁποῖος μόλα ταῦτα ἀκούραστος παρεῖχε πρὸς πάσας τὰς ὑπηρεσίας του. Πρὸς ἐμὲ ἰδίᾳ ἐφέρετο μετ' ἐξαιρετικῆς ἁβρότητος. Ἐνόμιζες ὅτι ἐνῷ ὡμίλει, ἐζήτει συγγνώμην διὰ τὴν ταπεινὴν θέσιν του καὶ τὴν πτωχείαν του καὶ ὅτι ἡ φωνή του εἶχε δάκρυα.

Τὶν εἶδον κατ' ἐπανάληψιν εἰς τὴν αὐτὴν οἰκογένειαν καὶ ἐπὶ τέλους τὸν συνεπάθησα ἐξ οἴκτου καὶ λύπης καὶ ἐξ ἐκτιμήσεως διὰ τοὺς καλοὺς τρόπους καὶ διὰ τὸν ὑπέρτατον σεβασμόν, ὃν ἐδείκνυεν ὅτι ἔτρεφε πρὸς τὸ φῦλόν μας.

Οἱ γονεῖς μου ἀντέστησαν φυσικὰ εἰς τὸν γάμον αὐτόν, διότι ἦτο καθ' ὑπερβολὴν δυσανάλογος ἡ κοινωνικὴ θέσις μας καὶ ἡ οἰκογένειαμ πρὸς τὴν τοῦ νέου. Ἀλλ' ἐγὼ ἐπέμεινα, καὶ ὁ γάμος μετὰ πολλὰς οἰκογενειακὰς σκηνὰς καὶ περιπετείας ἐτελέσθη ἓξ ἀκριβῶς μῆνας μετὰ τὴν ἀποφράδα ἐκείνην ἑσπέραν τῆς γνωριμίας μας.

Δὲν παρῆλθον ὀκτὼ ἀπὸ τοῦ γάμου μας ἡμέραι καὶ ὁ ἁβρὸς νεανίας μετεβλήθη εἰς σκαιὸν καὶ χυδαῖον ὑποκείμενον, ἐκσπῶν διὰ τὸ παραμικρὸν πρᾶγμα εἰς ὕβρεις ἐναντίον μου, καὶ φερόμενος πρός με καὶ τοὺς οἰκείους μου, ὡς φέρονται οἱ ἄνθρωποι τῶν τριόδων πρὸς τοὺς ὁμοίους των.

Τὸ προσωπεῖον, κυρία μου, ἔπεσε καὶ ὁ ταπεινὸς θεράπων καὶ λάτρις τῆς χθές, μετεβλήθη εἰς ἀποτρόπαιον τυραννίσκον, εἰς ἓν νεῦμα τοῦ ὁποίου ὤφειλον ἄναυδος νὰ ὑποκύπτω, ἐὰν ἤθελον νὰ ἀποφύγω σκηνὰς ἀγρίας, ὕβρεις δὲ καὶ βωμολοχίας, τὰς ὁποίας οὐδέποτε καθ' ὅλην μου τὴν ζωὴν εἶχον ἐνωτισθῆ. Ἐπὶ πλέον τὸ ὑποκείμενον αὐτό, συναναστρεφόμενον μέχρι τῆς ἐποχῆς ἐκείνης, τὶς εἶδε ποίας περιωπῆς γύναια καὶ ἀναγινῶσκον ὡς ὅλοι οἱ τοιοῦτοι μυθιστορήματα τοῦ Paul de Kock καὶ παρομοίας κατηγορίας συγγραφέων, εἶχε σχηματίσει τὴν πεποίθησιν ὅτι ὅλαι αἱ γυναῖκες εἶνε φύσει ἀνήθικοι. Καὶ προσθέτων εἰς τὴν τερατωδίαν τῶν τρόπων του καὶ τὰς ὑβριστικὰς κατὰ τῆς τιμῆς μου ὑπονοίας του, περιορίζων με εἰς βαθμὸν τυραννικὸν μὲ ἔκαμε νὰ χάσω ἐπὶ τέλους πᾶσαν ὑπομονὴν καὶ ἀφοῦ ἐπὶ δύο ὅλα ἔτη ὑπέστην ἀληθῆ μαρτυρικὸν βίον, καταστρέψαντα τὴν ὑγείαν μου, νὰ ζητήσω εἰς τὸ διαζύγιον τὴν ἀπαλλαγὴν ἀπὸ τοιούτου τέρατος.

Ἀλλὰ τί πρὸς τοῦτο; μήπως δύναμαι νὰ ἀνακτήσω πλέον τὴν ἡσυχίαν τῆς ψυχῆς καὶ τὴν ἐλπίδα αἰσιωτέρου μέλλοντος κατόπιν τῶν ἀπογοητεύσεων καὶ πικριῶν, ἃς ἐποτίσθην; Καὶ θὰ ἔπιπτον θῦμα τῆς ὑποκρισίας καὶ δολιότητος τοῦ ἀνθρώπου αὐτοῦ, ἐὰν δὲν ἐπεκράτει νὰ θεωρῆται ἡ ἀβρότης, ὡς τὸ ἄριστον τεκμήριον τῆς καλῆς ἀνατροφῆς καὶ τῶν εὐγενῶν αἰσθημάτων; Ἂς λείψῃ λοιπὸν ἡ ὑποκρισία αὐτή, τὴν ὁποίαν τόσον ἀκριβὰ μὲ τὴν δυστυχίαν ὅλης μας τῆς ζωῆς πληρώνομεν ἡμεῖς αἱ ἀτυχεῖς γυναῖκες καὶ ἃς γνωρίζωμεν τοὐλάχιστον τοὺς ἄνδρας εἰς τὸν κοινωνικὸν βίον τοιούτους, ὁποῖοι εἶναι καὶ εἰς τὸν ἰδιωτικόν, ἵνα ἀνάλογως καὶ ἐν γνώσει μας ἀποφασίζωμεν νὰ θυσιάζωμεν τὴν ἀνάπαυσιν καὶ ἡσυχίαν μας ἢ νὰ ὑπερασπίζωμεν αὐτήν.

Ἑλένη Νικολάκη

ΠΟΙΚΙΛΑ

Φυσιολογία τοῦ γέλωτος Οἱ ψυχολόγοι δύνανται νὰ ἐννοήσουν τὸν χαρακτῆρά τινος ἐκ τοῦ τρόπου, καθ' ὃν γελᾷ. Ἄλλως τε εἶναι ἀποδεδειγμένον ὅτι ὑπάρχουν τόσοι τρόποι γέλωτος, ὅσα καὶ φωνήεντα. Οἱ γελῶντες μὲ τὸ *Α*, εἶναι εἰλικρινεῖς, ἄστατοι, ἀγαπῶντες τὸν θόρυβον καὶ τὴν κίνησιν. Οἱ γελῶντες μὲ τὸ *Ε* εἶναι μελαγχολικοὶ καὶ φλεγματικοί. Οἱ γελῶντες μὲ τὸ *Ο* διακρίνονται διὰ τὴν γενναιότητα τῶν αἰσθημάτων των καὶ τὴν τόλμην των περὶ πᾶσαν δρᾶσιν. Αἱ γυναῖκες, αἱ γελῶσαι οὕτω, ἔχουν ἀνδρικὸν σθένος. Τὰ παιδία καὶ οἱ ἁπλοϊκοὶ ἄνθρωποι γελοῦν μὲ τὸ *Ι* ὡς καὶ αἱ ξανθαὶ κυρίαι. Ὁ γέλως τούτων προδίδει φύσιν φιλόφρονα, ἀφωσιωμένην, ἀλλὰ δειλὴν καὶ ἀναποφάσιστον. Τέλος οἱ γελῶντες μὲ τὸ *Οὐ* εἶναι φιλάργυροι, ὑποκριταί, μισάνθρωποι.

Παράδοξος συζυγικὴ στοργή. Κτηματίας πλούσιος Ἀμερικανός, κατοικῶν εἰς τὰ περίχωρα τῆς Νέας Ὑόρκης, ἔχασε πρὸ δύο ἐτῶν τὴν σύζυγόν του, ἣν ἠγάπα περιπαθέστατα. Ἐπιθυμῶν νὰ διατηρήσῃ τὴν μνήμην της πάντοτε ζωηράν, εἶχε τὴν ἰδέαν νὰ κατασκευάσῃ ἐκ τῶν ὀστέων τῶν δακτύλων της ἄλυσιν μοναδικὴν εἰς τὸ εἶδός της. Ἐνεπιστεύθη λοιπὸν τὴν λεπτὴν αὐτὴν ἐργασίαν εἰς δεξιὸν καλλιτέ-

χνην, ὅστις, μετὰ ἐργατίαν δέκα ὀκτὼ μηνῶν, παρέδωκεν εἰς αὐτὸν τὴν ἐν λόγῳ ἄλυσιν, ἀληθὲς ἀριστούργημα, ἀποτελούμενον ἐξ ὀκτὼ δακτυλίων στιλπνοτάτων, λεπτεπιλέπτως διὰ διαφόρων συμβολικῶν παραστάσεων ἐπεξειργασμένων. Οἱ δακτύλιοι οὗτοι συνέχονται μεταξύ των διὰ λεπτοῦ πλοκάμου ἐκ τριχῶν τῆς μακαρίτιδος.

Αἱ δέκα συμβουλαὶ τοῦ σοφοῦ Jefferson. Μὴ ἀναβάλητε διὰ τὴν αὔριον ὅ,τι δύνασθε νὰ κάμετε σήμερον. Μὴ ἀναθέτητε εἰς ἄλλον ἐργασίαν, ἣν δύνασθε νὰ κάμετε αὐτοπροσώπως. Μὴ δαπανᾶτε χρήματα, τὰ ὁποῖα δὲν ἔχετε κερδήσει. Μὴ ἀγοράζετέ ποτε ἄχρηστον πρᾶγμα, διότι τὸ εὑρίσκετε εὐθηνόν. Ἡ ματαιότης καὶ ἡ ὑπερηφάνεια στοιχίζουν περισσότερον ἀπὸ τὴν πεῖναν, τὴν δίψαν καὶ τὸ ψῦχος. Μὴ μετανοοῦμέν ποτε, διότι ἐφάγαμεν πολὺ ὀλίγον. Δὲν μᾶς κουράζει τίποτε, τὸ ὁποῖον κάμνομεν μὲ καλὴν διάθεσιν. Πόσας θλίψεις αἰσθανόμεθα διὰ δυστυχίας φανταστικάς, αἱ ὁποῖαι δὲν μᾶς συνέβησάν ποτε. Λαμβάνετε πᾶν πρᾶγμα ὑπὸ τὴν καλήν του ὄψιν. Ἐὰν εἶσθε ἐρεθισμένη, μετρήσατε δέκα πρὶν νὰ ὁμιλήσητε, ἐὰν ὠργισμένη πολύ, μετρήσατε ἑκατόν.

Δύω καὶ πάλιν μαθήτριαι τοῦ Παρθεναγωγείου Πρινάρη Φουντουκλῆ αἱ δες Χρισούλα Γεωργακοπούλου καὶ Τσολάκου ὑπέστησαν τὰς ἀπολυτηρίους γυμνασιακάς των ἐξετάσεις μὲ τὸν βαθμὸν ἄριστα. Συγχαίρομεν τὰς νεαρὰς σπουδαστρίας καὶ εὐχόμεθα ὅπως καὶ τὰς πανεπιστημιακάς των σπουδὰς διανύσουν μετ' ἴσης ἐπιτυχίας.

ΣΥΜΒΟΥΛΑΙ

Φρεσκάρισμα παλαιῶν εἰκόνων. Βρέξατε ἓν καθαρὸν πινέλον εἰς ὕδωρ ὀξυγενὲς καὶ περάσατε μὲ αὐτὸ τὰς ξεφρεσκαρισμένας εἰκόνας σας. Φεύγει πᾶσα κηλὶς καὶ τὰ χρώματα ἀναζωογονοῦνται.

Πῶς πλύνονται χωρὶς νὰ ἀποχρωματίζονται αἱ μαῦραι περικνημίδες. Βράζετε πίτουρο, τὸ περνᾶτε ἀπὸ λεπτὸ πανὶ καὶ τὸ στίβετε μέχρις οὗ ἀφαιρέσητε ὅλον τὸν χυμόν του. Ἐντὸς αὐτοῦ πλύνετε τὰς μαύρας κάλτσας, πολλὰ νερὰ καὶ τὰς στεγνόνετε ὑπὸ σκιάν. Δὲν θέλουν οὔτε ἥλιον, οὔτε σαπούνι, οὔτε ζεστὸ νερόν.

ΣΥΝΤΑΓΑΙ ΤΗΣ ΜΑΓΕΙΡΙΚΗΣ ΣΧΟΛΗΣ

Κατὰ τὸ πρῶτον δεκαπενθήμερον τῆς λειτουργίας τῆς μαγειρικῆς σχολῆς ἐδιδάχθησαν ἐν ὅλῳ τριάκοντα εἴδη φαγητῶν καὶ γλυκισμάτων, μαγειρικῆς ἑλληνικῆς καὶ ξένης.

Ἐκ τούτων παραθέτομεν συνταγάς τινας ἐκ τῶν εὐκολωτέρων:

Ψητὸ μποῦτι. Τὸ στρογγυλεύετε, ἀφαιρεῖτε τὰ ἐπάνω κόκκαλα καὶ ἀφήνετε μόνον τὸ τοῦ ἄκρου. Τὸ ἀλείφετε μὲ πολὺ ὀλίγον βούτυρον καὶ χωρὶς νὰ τὸ ἀλατίσετε, τὸ βάζετε εἰς τὸ ταψὶ μὲ ὀλίγο νερὸ εἰς πολὺ δυνατὸν φοῦρνον. Ἅμα κοκκινήσῃ καλὰ ἀπὸ τὸ ἓν μέρος, τὸ γυρίζετε ἀπὸ τὸ ἄλλο, προσθέτουσα καὶ πάλιν ὀλίγο νερό. Ὅταν δὲ σχηματίσῃ κρούσταν ἔξωθεν, τὸ ἀλατίζετε καὶ τὸ θέτετε εἰς μέρος τοῦ φούρνου πολὺ ἐλαφρότερον, ὅπου τὸ ἀφίνετε νὰ σιγοψηθῇ.

Σοφρίτο. Κόπτετε φέτες ψαχνὸν βόειον, τὸ κτυπᾶτε, ὅπως κάμνετε διὰ τὶς μπριζόλες, τὸ ἀλατίζετε, ἀλευρώνετε καὶ τηγανίζετε μὲ λάδι. Ἔπειτα κόπτετε ψιλὰ μαϊντανό, σκόρδον καὶ καρότα, ἀραδιάζετε τὰς φέτας εἰς κατσαρόλας καὶ κάθε σειρὰν ἐπιπάσσετε μὲ τὰ ἄνω καρυκεύματα· χύνετε μέσα ἓν καλὸν φλυτζάνι ξύδι, τὸ λάδι τοῦ τηγανίσματος, ὀλίγο νερὸ καὶ ἀλατοπίπερον καὶ ἀφίνετε νὰ σιγοβράσῃ.

Τυρόπηττες. Ζυμόνετε ζύμην μὲ ὀλίγην καλὴν φαρίναν, ἓν αὐγὸ καὶ πολὺ ὀλίγον βούτυρον. Ἀνοίγετε φύλλον, θέτετε τὸ φύλλον σας εἰς ριχὴν φόρμαν ἀφοῦ ἀλείψετε αὐτὴν προηγουμένως μὲ βούτυρον καὶ ἀφίνετε νὰ ἐξέχῃ πρὸς τὰ πλάγια, ὥστε νὰ σχηματίζῃ λάκκον. Κτυπᾶτε τέσσαρα κίτρινα αὐγῶν καλά, καλά· προσθέτετε εἰς αὐτὰ ὀλίγον γάλα κρύο καὶ ξύετε τυρὶ καλόν, ὥστε νὰ σχηματίσητε χυλὸν πολὺ ἀραιόν. Χύνετε τὸν χυλόν σας μέσα εἰς τὸ φύλλον, θέτετε καὶ ἐκ διαλειμμάτων ἀνὰ ἓν κομματάκι φρέσκον βούτυρον. Πασπαλίζετε τὸ ὅλον μὲ ὀλίγον ψωμί, τριμμένον, θέτετε ἓν φύλλον χάρτου ἐπ' αὐτοῦ καὶ εἰσάγετε εἰς τὸν φοῦρνον

ΙΣΤΟΡΙΚΑΙ ΟΜΙΛΙΑΙ

ΣΠΥΡΙΔΩΝΟΣ ΛΑΜΠΡΟΥ

ΕΝ ΤΗ: ΑΙΘΟΥΣΗ: ΤΟΥ «ΠΑΡΝΑΣΣΟΥ»

Ὁ κ. Σπ. Λάμπρος, καθηγητὴς τῆς Ἱστορίας ἐν τῷ Ἐθνικῷ Πανεπιστημίῳ συνιδὼν τὴν αἰσθητὴν ἀνάγκην τῆς παρ' ἡμῖν παρὰ τῷ γυναικείῳ ἰδίως φύλῳ διαδόσεως τῆς ἐθνικῆς ἱστορίας ἀπεφάσισε νὰ συντελέσῃ εἰς αὐτὴν διὰ σειρῶν ὁμιλιῶν ἱστορικῶν. Ἔσονται δ' αἱ σειραὶ αὗται δύο κατ' ἔτος, ὧν ἡ μὲν πρώτη ἀρχομένη κατὰ Νοέμβριον, θέλει ἀποπερατοῦσθαι μεσοῦντος τοῦ Ἰανουαρίου, ἡ δὲ δευτέρα θέλει γίνεσθαι κατὰ τὴν Μεγάλην Τεσσαρακοστήν.

Σειρὰ Α' Ἱστορία τῆς Ἑλλάδος ἀπὸ τῶν ἀρχαιοράτων χρόνων μέχρι τῆς Χαιρωνείας. Κατὰ Τετάρτην καὶ Σάββατον ὥρα 5—6 μ. μ.

Ἕκαστον εἰσητήριον προσωπικὸν δι' ὅλην τὴν σειρὰν τῶν μαθημάτων τιμᾶται δρ. 30. Δι' οἰκογενειακὰ εἰσιτήρια γίνονται ἀνάλογοι ἐκπτώσεις. Εἰσιτήριον διὰ μίαν μόνην ἀκρόασιν τιμᾶται δρ. 2.

PAUL BOURGET

ΣΑΪΔΑ

Ἐπὶ τέλους ἐσπέραν τινά, εὑρισκόμενος μετὰ τοῦ προξένου τῆς Ἀγγλίας εἰς τὴν λέσχην καὶ ὁμιλῶν περὶ τῆς Σαϊδᾶ ἐστοιχημάτισεν, ὅτι ἠδύνατο νὰ πηδήσῃ ἔφιππος τράπεζαν γεύματος μὲ δώδεκα σερβίτσια.

—Καὶ τὸ ἔκαμεν αὐτό, εἶπον ἔκπληκτος καὶ αἰσθανόμενος ἤδη σεβασμὸν ἄπειρον πρὸς τὸν ἄνδρα, ὃν πρὸ ὀλίγου ἔτι ἐνέπαιζα. Ὁ κατασκευαστὴς αὐτὸς σιδηροδρόμων μοὶ ἐφαίνετο ἤδη πρόσωπον παροιμιῶδες, ὑπέροχον διὰ τὴν γενναιότητά του. Ὅταν κανεὶς περνᾷ τὴν ζωήν του σύρων γραμμὰς καὶ ἀριθμοὺς ἐπὶ μαύρου πίνακος καὶ κατορθώνῃ νὰ περικλείῃ εἰς τὰ στήθη του τόσον ἡρωϊσμόν, τότε ἀναντιρρήτως ἀποβαίνει ἄξιος θαυμασμοῦ.

Ὅσον συνειθισμένοι, προσέθηκε καὶ ἂν εἴμεθα εἰς τὰς ἐκτρόπους αὐτὰς ἀποφάσεις τοῦ Rodier, τὸ στοίχημα ἐν τούτοις αὐτὸ μᾶς ἐφόβισεν. Ἡ ζωή του διέτρεχε τὸν ἔσχατον τῶν κινδύνων καὶ ἐγὼ ἀπὸ οἴκτον πρὸς τὸν ἀτυχῆ παράφρονα ἀνέλαβα νὰ ἐμποδίσω τὴν ἐκτέλεσιν τοῦ στοιχήματος διὰ παντὸς τρόπου. Ἀφοῦ ἐσκέφθην καλῶς τὰ μέσα, ἅτινα ἤθελον μεταχειρισθῆ πρὸς παρεμπόδισιν τοιούτου δυστυχήματος μετέβην παρὰ τῇ κ. Rodier πρὸς ἣν διηγήθην τὸ ἐν λόγῳ στοίχημα. Νομίζω ὅτι τὴν βλέπω ἀκόμη νὰ μὲ ἀκούῃ, κάτωχρον ὡς κήρινον ἄγαλμα, τὸ ὁποῖον μὲ ἔπεισε περὶ τῆς μεγάλης ἀγάπης της πρὸς τὸν ἄνδρα ἐκεῖνον, ὅστις τὴν παρημέλει τόσον σκληρῶς. Εὐθὺς ὡς ἐτελείωσα, ἠγέρθη καὶ εἶπε: Θέλετε νὰ μὲ περιμένετε πέντε λεπτὰ καὶ νὰ ἔλθητε μαζῆ μου δι' ἄλλα πέντε λεπτὰ ἀκόμη; Ὁ τόνος μεθ' οὗ προέφερε τὰς λέξεις ταύτας μὲ ἐτρόμαξε καὶ ἤρχισα νὰ φοβοῦμαι, μήπως ἐνῷ ἐζήτουν νὰ σώσω τὸν ἕνα, ἔφερα τὴν δυστυχίαν εἰς τὴν ἄλλην. Ἐπαρουσιάσθη μὲ τὴν καραβίναν τοῦ συζύγου της εἰς τὴν χεῖρα.—Ἔλθετε, μοὶ εἶπε καὶ ἐνόουν ὅτι δὲν ἔπρεπεν οὔτε νὰ τὴν ἀφήσω μόνην, οὔτε νὰ τὴν παρακούσω.

Κατήλθομεν μαζῆ εἰς τοὺς σταύλους. Ἡ Σαϊδὰ εὑρίσκετο εἰς τὴν θέσιν της, ὡραία, φρικιῶσα, ὡς ἀναμένουσα νὰ ἐξέλθῃ.

Τότε ἡ λεπτοφυὴς αὐτὴ γυνή, ψυχρά, ἀμείλικτος, ὕψωσε τὸ ὅπλον ἐπὶ τοῦ ὤμου της, ἐσκόπευσε τὸ ζῶον ἐπὶ τοῦ μετώπου μεταξὺ τῶν δύο ὀφθαλμῶν καὶ ἐτράβηξε. Τὸ ζῶον ἐξέβαλε σπαρακτικὴν κραυγὴν ἀγωνίας, ἐκάμφθη καὶ ἔπεσε.

— Καὶ ὁ σύζυγος; ἠρώτησα ἐν συγκινήσει.

Ὁ σύζυγος εὑρίσκετο κατὰ τὴν στιγμὴν ἐκείνην εἰς τὸν κῆπον. Ἀκούσας τὸν κρότον τοῦ ὅπλου ἔδραμεν. Ἡ πρώτη μου φροντὶς ἦτο νὰ παρεντεθῶ μεταξὺ αὐτοῦ καὶ τῆς συζύγου του, ἡ ὁποία ὠχροτέρα ἢ πρὶν ἐστηρίζετο ἐπὶ τοῦ τοίχου. Ὁ Rodier εἶδε τὸ ζῶον, προσέβλεψεν ἔπειτα τὴν γυναῖκά του καὶ δύο χονδρὰ δάκρυα ἐκύλισαν ἀπὸ τὰς παρειάς του καὶ ἀπομακρύνων με διὰ νευρικῆς κινήσεως τῆς χειρὸς ὥρμησε πρὸς τὴν γυναῖκά του:—Ἀ! μὲ ἀγαπᾷς λοιπόν, μὲ ἀγαπᾷς; τῆς εἶπε καὶ τὴν ἥρπασεν εἰς τοὺς βραχίονάς του, ἠμιλεπόθυμον. Οἱ ἄνθρωποι αὐτοὶ ἐσώθησαν ἀπὸ τῆς στιγμῆς ἐκείνης. Ἡ παρανόησις των ἐξέλιπε..... Καὶ τώρα πιστεύεις ὅτι ὁ χονδρὸς αὐτὸς ἥρως εὑρίσκεται εἰς τὴν ἀνάγκην νὰ ζηλεύῃ τὸν φίλον σου;

ΤΕΛΟΣ